

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Amruševa 2/II

70. P-880/2019

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu po sucu toga suda Maji Jurovicki, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja AGRO PRIJEVOZ d.o.o. u stečaju, OIB: 84686920145, Križ, Milke Trnine 17 zastupano po stečajnom upravitelju Anđelku Stankus iz Jalkovca, Braće Radića 20, a ovaj po punomoćnici Slavici Orehovec, odvjetnici iz Čakovca, Josipa Kozarca 15 protiv tuženika TIFON d.o.o., OIB: 77607495225, Zagreb, Zadarska ulica 80, kojeg zastupa punomoćnik Igor Savić, odvjetnik iz Zagreba, Ulica Bele Čikoša 5, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 05. veljače 2021. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, s danom objave 04. ožujka 2021.

p r e s u d i o j e:

I Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tuženiku platiti tužitelju iznos od 31.291,80 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 06. listopada 2012. do isplate po stopi propisanoj odredbom članka 29. st.2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 8 % (osam posto) kao i naknadi tužitelju troškove ovog postupka zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja do isplate po stopi propisanoj odredbom članka 29. st. 2. Zakon o obveznim odnosima koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 8% (osam posto), sve u roku od 8 dana."

II Nalaže se tužitelju nadoknaditi tuženiku parnične troškove u iznosu od 113.750,00 kn, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi tvrdi da je s tuženikom zaključio Ugovor o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu 6.9.2008. na neodređeno vrijeme te Aneksa 1. Ugovora o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu 01.10.2008. i temeljem navedenog ugovora, čl. 3. bio u obvezi, u svakom trenutku na poziv naručitelja (ovdje tuženika) angažirati odgovarajuća vozila i izvršiti prijevoz naftnih derivata po zahtjevu naručitelja u roku od 48 sati od trenutka primitka narudžbe, tako da za vrijeme trajanja ugovora tužitelj nije bio u mogućnosti obavljati poslove prijevoza za druge naručitelje. ističe kako se od trenutka sklapanja ugovora i aneksa, dakle od dana 06. rujna 2008. pa sve do mjeseca siječnja 2011.

poslovna suradnja između tuženika i tužitelja odvijala se nesmetano i na obostrano zadovoljstvo te je tužitelj uredno naplaćivao od tuženika izvršene usluge temeljem ispostavljenih računa. Tužitelj ističe kako ga nakon 31.01.2011. tuženik više nije pozivao da za njega vrši ugovorne poslove prijevoza da bi tužitelju tek 06. rujna 2012. (punih 19 mjeseci kasnije) pisanim putem izvijestio kako jednostrano raskida navedeni ugovor čime je tuženik tužitelja neosnovano onemogućio u ostvarivanju zarade u navedenom vremenskom periodu čime mu je prouzročio štetu u vidu izmakle koristi temeljem odredbi čl. 346., 1046., i 1089 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005, dalje u tekstu ZOO). Tužitelj pojašnjava kako je zbog specifičnosti predmetnog ugovora, kojim je za vrijeme njegova trajanja, morao biti na raspolaganju tuženiku i po njegovu zahtjevu izvršiti prijevoz naftnih derivata u roku od 48 sati od narudžbe, bio prisiljen konstantno održavati svoj vozni pogon kako bi bio na raspolaganju tuženiku te je istovremeno odbijao ponude ostalih naručitelja za vrijeme trajanja predmetnog ugovora. Tužitelj ističe kako je sukladno čl. 19. predmetnog ugovora otkazni rok iznosio 30 dana od primitka otkaza, stoga je tužitelj trpio štetu u vidu izmakle koristi u vremenskom periodu od 01. veljače 2011. pa do 06. listopada 2012. u iznosu od 1.200.000,00 kn slijedom čega predlaže da sud nakon provedenog postupka donese presudu kojom će usvojiti tužbeni zahtjev.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe kako nije sporno da su stranke bile u ugovornom odnosu temeljem ugovora o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu od 06.09.2008. zaključenog na neodređeno vrijeme te njegova aneksa 1. Ugovora o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu od 01.10.2008., a nije sporno da je čl. 3. ugovora o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu od 06.09.2008. određeno da se prijevoznik odnosno tužitelj obvezuje u svakom trenutku na poziv naručitelja ovdje tuženika angažirati odgovarajuća vozila za prijevoz naftnih derivata za odredišta koja naručitelj odredi, kao i da se prijevoznik obvezuje izvršiti prijevoz naftnih derivata po zahtjevu naručitelja u roku od 48 sati od trenutka primitka narudžbe naručitelja ovdje tuženika. Tuženik osporava da tužitelj za vrijeme trajanja ugovora nije bio u mogućnosti obavljati poslove prijevoza za druge naručitelje, da je tuženik bio u ugovornoj obvezi angažirati upravo tužitelja za poslove prijevoza naftnih derivata kada je za to postojala poslovna potreba, da je tuženik ikada jamčio tužitelju izvjesnost narudžbe, naloga za prijevoz, termine vršenja prijevoza i obim usluga prijevoza u ugovorenom razdoblju. Tuženik navodi kako zaključeni ugovor među strankama nije predviđao obvezu tužitelja da samo i isključivo vrši prijevoz za potrebe tuženika, jer takva isključiva obveza nije bilo ugovorena i nigdje se ne spominje u predmetnom ugovoru, pa je tužitelj i prije zaključenja ugovora i tijekom njegovog trajanja i nakon raskida ugovora, vršio prijevozničku djelatnost dvjema teretnim vozilima (za koju je registriran) i za potrebe trećih osoba. Tuženik smatra kako iz predmetnog ugovora ne proizlazi obveza tuženika da za svoje potrebe angažira isključivo tužitelja, niti se tuženik na bilo koji način obvezao naručiti od tužitelja uslugu prijevoza određene količine ili vrijednosti, nego su jedini kriterij za realizaciju prijevoza, sukladno predmetnom ugovoru, bile poslovne potrebe i volja tuženika da za zadovoljenje poslovnih potreba angažira upravo tužitelja, odnosno i objektivna mogućnost tužitelja da naručeni prijevoz izvrši.

Dakle, tužitelj tijekom trajanja ugovora nije bio obavezan vršiti prijevoz samo i isključivo za potrebe tuženika, nego je svoje usluge prijevoza mogao slobodno nuditi na tržište trećima, što je i učinio, a ugovorni rok od 48 sati, računajući od trenutka primitka narudžbe tuženika za prijevoz do realizacije usluge prijevoza za potrebe tuženika, je i bio ugovoren upravo zato, da bi tužitelj svoje obveze prema tuženiku mogao uskladiti sa svojim obvezama prema trećim korisnicima njegovih usluga. Ugovorne obveze koje je tužitelj preuzeo čl. 2. zaključenog ugovora predstavljaju zakonom i podzakonskim aktima propisane uvjete za vršenje prijevoza naftnih derivata prijevoznika na tržištu u RH, koje je tužitelj morao zadovoljiti, kako u slučaju vršenja prijevoznih naftnih derivata za potrebe tuženika, tako i za potrebe trećih korisnika

njegovih usluga. Dakle, tuženik smatra kako, zaključenim Ugovorom ugovorne, stranke nisu u odnosu na treće ugovorile nikakav ekskluzivitet ni isključivost, a niti je među strankama bila predviđena ikakva ugovorna kazna za slučaj kada tužitelj ne bi bio u mogućnosti izvršiti preuzete ugovorne obveze prema tuženiku ili ih ne bi mogao izvršiti u ugovorenom roku, niti je bila predviđena bilo kakva fiksna obveza tuženika, da uslugu prijevoza naruči upravo od tužitelja. Dakle, iz teksta i smisla zaključenog Ugovora, proizlazi da je za vrijeme trajanja ugovora tužitelj bio u mogućnosti obavljati poslove prijevoza, kako za tuženika, tako i za druge naručitelje, odnosno da nije bio obavezan održavati svoj vozni pogon spreman isključivo, nego eventualno za potrebe tuženika, a tuženik nije bio u ugovornoj obvezi naručivati usluge prijevoza naftnih derivata isključivo od tužitelja, nego je to ovisilo o slobodnoj prosudbi i poslovnoj odluci tuženika. U odnosu na navode Tužitelja da se u periodu od sklapanja Ugovora i Aneksa odnosno od 06.09.2008. godine pa sve do mjeseca siječnja 2011. poslovna suradnja između tuženika i tužitelja odvijala nesmetano i na obostrano zadovoljstvo, tuženik isto ne osporava, no ukazuje na činjenicu da je s tužiteljem bio u dobrim poslovnim odnosima ne samo za vrijeme trajanja predmetnog Ugovora i aneksa ugovora, već i nakon toga, točnije sve do primitka ove tužbe.

Tuženik ističe da je tužitelj, nakon raskida ugovora ostao i dalje jedan od ugovornih partnera tuženika kao kupac goriva putem Tifon kartica za gorivo.

Tuženik osporava i navode tužitelja koji se odnose na realizaciju njegove naplate za obavljene usluge, u periodu od 06.09.2008. do siječnja 2011., jer ih je potrebno usporediti s njegovim prihodima ostvarenima u razdoblju od 06.09.2007. do 06.09.2008., kao i u razdoblju od veljače 2011. do listopada 2012., kao komparativnim periodima prihodovanja u odnosu na utuženo razdoblje.

Nesporno je da tuženik nije od tužitelja naručio usluge prijevoza u navedenom razdoblju ali je to bila posljedica promjene uvjeta poslovanja tuženika i drugačije poslovne politike, no tuženik je upravo u dogovoru s tužiteljem ostavio mogućnost da u slučaju potrebe za vršenjem prijevoza naftnih derivata, koju ne bi mogao organizirati i ostvariti vlastitim resursima, kao i u slučaju više sile, za takav prijevoz angažira tužitelja.

Tuženik ističe kako je tužitelj u navedenom razdoblju vršio usluge prijevoza za potrebe trećih korisnika, što proizlazi iz prijedene kilometraže njegovih triju teretnih vozila.

Dakle, prema zaključenom Ugovoru i Aneksu, tuženik je mogao ali nije morao naručiti od tužitelja usluge prijevoza naftnih derivata i tužitelj je na to pristao potpisom Ugovora i Aneksa, a upravo radi toga su ugovorne strane i nakon 31.01.2011. sporazumno ostavile na snazi zaključeni Ugovor i Aneks istom, kako bi se tuženik u slučaju nužde ili više sile, mogao temeljem istog obratiti tužitelju radi prijevoza.

Tuženik osporava tužbene navode da bi uslijed smanjenja obima i prestanka poslovne suradnje između tužitelja kao prijevoznika i tuženika kao naručitelja prijevoza, odnosno do konačnog raskida zaključenog Ugovora o prijevozu naftnih derivata, tužitelj trpio štetu, jer to tužitelj ničim ne dokazuje, a bi tužitelj uopće dokazao trpljenje štete, ista bi trebala biti posljedica stajanja van upotrebe njegovih teretnih vozila (tri), ali teretna vozila tužitelja nisu stajala neiskorištena, nego su vršila prijevoz tereta sukladno svojoj namjeni, a kako teretna vozila tužitelja nisu istovremeno mogla vršiti prijevoz i za potrebe tuženika i za potrebe trećih korisnika, to tužitelj nije pretrpio štetu koju potražuje. Dakle tuženik osporava postojanje protupravnosti u svom postupanju i uzročno posljedičnu vezu između eventualne štete koju je eventualno trpio tužitelj i postupanja tuženika, slijedom čega predlaže tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

Tužitelj se podneskom od 2.5.2013. očitovao na navode odgovora na tužbu ističući kako je upravo tuženik bio taj koji je pozvao tužitelja, u mjesecu ožujku 2011. na sastanak i obavijestio tužitelja kako se opseg posla povećao te kako je potrebno osigurati još vozila na raspolaganju, tako da se tužitelj angažirao radi pripreme još vozila te odbio ostale ponude sve

u cilju ispunjenja dogovora sa tuženikom, ali tužitelj nije nakon tog sastanka više nazvao tužitelja, da bi tužitelj naknadno saznao da je tuženik angažirao druge prijevoznike za prijevoz nafte za vrijeme trajanja predmetnog ugovora.

Tužitelj napominje kako je temeljem ugovora izvršio zadnji prijevoz nafte za tuženika u mjesecu siječnju 2011. dakle nedvojbeno je da je tuženik ovlašten u svako doba raskinuti ugovor, međutim, da je taj ugovor raskinuo ranije, kada je već angažirao druge prijevoznike tužitelj bi redovnim tokom za to vrijeme mogao ostvariti dobit od ostalih ponuđača koje je odbio jer je opravdano smatrao da je trebao biti na raspolaganju tuženiku.

Radi ovakvog ponašanja tuženika tužitelj je angažirao kooperante i to Ivana Bubnjek vl. obrta autoprijevoznički obrt Bubnjek te Nedjeljka Volarića međutim kako se tuženik nije javljao, a tužiteljev promet je naglo „pao“, tužitelj je radi smanjenja opsega posla bio prisiljen prodati jednu cisternu a sve kako bi održao poslovanje. Također, u periodu od zadnjeg prijevoza nafte za tuženika pa do raskida ugovora tužitelj je zaprimio ponude od ostalih prijevoznika koje je bio prisiljen odbiti a sve iz razloga jer onda ne bi bio na raspolaganju tuženiku.

Tužitelj smatra da nije bio u mogućnosti obavljati prijevoze za druge naručitelje za vrijeme trajanja predmetnog ugovora jer iz samog teksta ugovora (u svakom trenutku na poziv naručitelja, tuženika angažirati odgovarajuća vozila i izvršiti prijevoz naftnih derivata u roku od 48 sati) kao i iz činjenice, koja je tuženiku dobro poznata, da je tužitelj imao u vlasništvu tvrtke sveukupno dvije cisterne. Naime, tužitelj napominje kako je u vremenskom periodu od 2008. i 2009. po nalogu tuženika odlazio sa cisternom po gorivo uvijek na isto mjesto u Zabok, gdje je bilo skladište goriva tuženika i gdje se čekalo u redu oko pola sata do sat, da bi se od 2010. gorivo punilo na crpkama INE, a te su punionice bile u Rijeci, Zadru, Sisak, Osijek i dr. a za punjenje se čekalo u redu ponekad i više od 7-6 sati a tužitelj je, ovisno o nalogu tuženika bio dužan to gorivo prevesti u benzinsku crpku Tiffon i to ovisno u nalogu opet u bilo koju crpku tuženika u Hrvatskoj Zadar, Split, Zagreb, Osijek .. i dr.). Radi navedenog, a uzimajući obzir vremenski rok u kojem je tužitelj dužan izvršiti prijevoz, u roku od 48 sati, tužitelj nije mogao raditi za druge ponuđače za vrijeme trajanja ovog ugovora. Nesporno je da je tužitelj mogao vršiti prijevoz druge robe trećim osobama i da tuženik i tužitelj nisu ugovorili isključivost, međutim upravo je tuženik taj koji je tužitelja držao u zabludi kako mu je tužitelj potreban za vršenje prijevoza radi čega je zatražio od tužitelja da osigura još vozila jer će se opseg posla povećati.

Sud je rješenjem poslovni broj P-876/2013 od 16. studenog 2017. utvrdio prekid postupka jer je Trgovački sud u Zagrebu rješenjem poslovni broj St-6416/2016 od 31. siječnja 2017. nad tužiteljem otvorio stečajni postupak.

Sud je rješenjem poslovni broj P-876/2013 od 26. ožujka 2019. nastavio prekinuti postupak jer je stečajni upravitelj tužitelja preuzeo postupak i predložio nastavak postupka koji je nastavljen pod novim poslovnim brojem P-880/2019.

Sud je u dokaznom postupku prema čl. 220. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/94, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08; 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19 u daljnjem tekstu: ZPP) proveo dokaze uvidom u ugovor o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu (list 6 do 10 spisa), naknade za prijevoz (list 11 i 12 spisa), u Aneks 1 ugovora o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu (list 13 i 14 spisa), u popis računa (list 15 do 18, 115 i 116 spisa), u pregled prodaje po kupcima (list 19 i 20 spisa), u raskid ugovora o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu (list 38 spisa), u račune (list 39 do 70, 138 do 264, 288 do 321 spisa), u ukupan promet po kupcima od 1.1.2010. do 31.12.2010. (list 71 do 83 spisa), u ukupan promet po kupcima od 1.1.2011. do 31.12.2011. (list 84 do 91 spisa), u ukupan promet po kupcima od 1.1.2012. do 31.12.2012. (list 92 do 97 spisa), u spisak registarskih oznaka vozila koje vrše prijevoz za potrebe Tifona (list 113 i 114 spisa), u ugovor o najmu vozila (list 117 do 119, 284 i 285 spisa), u rješenje Ministarstva mora, prometa i

infrastrukture, Uprave za cestovni promet (list 120 i 121 spisa), u prometne dozvole (list 122 do 128, 281 do 283, 286 i 287 spisa), u potvrde o stanju brojača kilometara (list 129 i 130, 278 do 280 spisa), u karticu kupca (list 133 do 137 spisa), u prijavu poreza na dobit (list 388 do 391 spis), u bilance (list 392 do 442 spisa), u bilješke uz financijske izvještaje (list 443 do 452 spisa), u račun dobiti i gubitaka i bilance (list 453 do 459 spisa), u pregled prodaje po kupcima (list 460 do 579 spisa), saslušao svjedoke Tihomira Fajdetić, Bruna Vrdoljak, Veru Kucelj, Stjepana Kucelj, Antu Karlović, Antu Tikvić i Ivicu Kušić, proveo prometno vještačenje po vještaku Nevenu Ereš dipl. ing i proveo financijsko vještačenje po vještaku Omazić d.o.o.

Cijeneći rezultate dokaznog postupka, kako svaki dokaz zasebno tako i sve dokaze zajedno, a na osnovi odredbe čl. 8. ZPP-a, ovaj sud smatra tužbeni zahtjev tužitelja neosnovanim.

Među strankama nije sporno da su se nalazile u poslovnom odnosu od 2006. a koji su regulirale Ugovorom o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu od 6. rujna 2008. zaključenim na neodređeno vrijeme te Aneksom 1 navedenog ugovora od 1. listopada 2008, sve sukladno odredbi čl. 661. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 – dalje ZOO).

Među strankama nije sporno da je tužitelj sukladno ugovoru bio u obvezi u svakom trenutku na poziv naručitelja, tuženika, angažirati odgovarajuća vozila i izvršiti prijevoz naftnih derivata po zahtjevu naručitelja u roku 48 sati od trenutka primitka narudžbe naručitelja te da je ugovoreno da će tužitelj za tuženika obavljati poslove prijevoza prema potrebama tuženika, a ugovorom nisu bile predviđene ugovorne kazne ni obveze tuženika za angažiranjem tužitelja, a ni za tužitelja ukoliko odbije izvršiti prijevoz, što je utvrđeno uvidom u Ugovor i Aneks istog.

Među strankama je sporno da li je raskidom ugovora za tužitelja nastala šteta i da li je za eventualnu štetu odgovoran tuženik. odgovoran tuženik.

Radi razjašnjenja sporne činjenice da li tužitelj mogao obavljati prijevoz i za druge naručitelja, da li je raskidom ugovora za tužitelja nastala šteta i da li je za to odgovoran tuženik sud je saslušao svjedoke Tihomira Fajdetić, Bruna Vrdoljak, Veru Kucelj, Stjepana Kucelj, Antu Karlović, Antu Tikvić i Ivicu Kušić.

Iz saslušanja svjedoka Tihomira Fajdetić utvrđeno je da je on bio član uprave tuženika zadužen za veleprodaju i kada je 2010. počeo raditi kod tuženika već je zatekao sporni ugovor između tužitelja i tuženika. Sjeća se da je ugovor bio sklopljen na neodređeno vrijeme i to negdje 2006., iako to nije bila praksa tuženika tako da je 2012. tuženik raskinuo sve ugovore na neodređeno vrijeme. Ističe kako prijeporni ugovor nije bio obvezujući, nisu bile ugovorene sankcije ukoliko neka od strana ne izvrši nešto iz Ugovora, odnosno tim se Ugovorom samo davala mogućnost tuženiku da prijevozniku izda nalog za prijevoz goriva prema svojim potrebama. Napominje kako tuženik ima i svoje cisterne kojima uglavnom prevozi gorivo sa svog skladišta na benzinske postaje i na taj način preveze oko 90% goriva, a samo 10% goriva su za tuženika prevozili ugovorni prijevoznici među kojima je bio i tužitelj. Napominje kako je tužitelj sklopio ugovor s tuženikom kao kupcem goriva, tako da je tužitelj dobio karticu kojom je sve do ove godine točio gorivo na Tifonovim benzinskim postajama, a poslovna je tajna koliko je goriva točio, ali očito je po količinama koje je točio obavljao usluge prijevoza i za druge korisnike, a sukladno djelatnosti za koju je registriran. Sjeća se da su bila sklopljena tri ugovora o obavljanju prijevoza naftnih derivata te da su dva bila raskinuta 2012., a jedan i ranije. Pojašnjava kako je člankom 3. ugovora navedeno da, kada tuženik bude imao potrebu za prijevozom naftnih derivata na neku od svojih benzinskih postaja, uputiti će poziv prijevozniku, odnosno nalog za obavljanje prijevoza u roku od 48 sati, a od trenutka zaprimanja naloga tužitelj je, ukoliko prihvati narudžbu obavezan u roku od 48 sati obaviti prijevoz, a ukoliko nije u mogućnosti o tome treba obavijestiti tuženika koji bi angažirao

drugog prijevoznika. Navodi kako ne radi u operativi, ali zna da nikada niti jedan prijevoznik nije odbio izvršiti nalog. Ističe da je negdje 2010. promijenjena politika kompanije radi nabave i distribucije naftnih derivata tako da više nije bilo potrebe za angažiranje vanjskih prijevoznika, a početkom 2011. u potpunosti je prestala potreba za angažiranjem vanjskih prijevoznika.

Iz saslušanje svjedoka Bruna Vrdoljak utvrđeno je da je on zaposlen kao koordinator transporta 8 godina kod tuženika i u lipnju 2010. tužitelja je pozvan na sastanak kako bi ga obavijestili da će biti povećana potreba za prijevozom, a tužitelj je rekao kako on može obaviti sav prijevoz i stvarno je tijekom ljeta 2010. vrlo kvalitetno obavio sav naručeni prijevoz. Navodi kako su krajem 2010. na sastanak pozvani tužitelja i predstavnik još jedne firme kako bi im rekao da zbog promjene poslovne politike tuženika više neće biti potrebe za njihovim uslugama, ali da Ugovor može ostati na snazi za slučaj da se takva potreba pojavi, na što su oni pristali, ali nakon 2011. više se nije pojavila potreba za dodatnim angažmanom vanjskih prijevoznika.

Pojašnjava kako je u drugoj polovici 2012. raskinut Ugovor koji je samo formalno ostao na snazi, jer je nova politika kompanije branila zaključivanje Ugovora na neodređeno vrijeme, a odjel nabave je naložio da se moraju raskinuti i stari ugovori na neodređeno vrijeme. Pojašnjava da tuženik nije obveznik postupka naručivanja putem javne nabave, ali da bi tuženiku bilo jako komplicirano organizirati prijevoz da nije imao Ugovore sa vanjskih prijevoznicima.

Iz saslušanja svjedoka Vere Kucelj utvrđeno je da je ona bila direktor tužitelja i poznato joj je da je tužitelj s tuženikom počeo surađivati negdje 2005. a onda je na inzistiranje tuženika sklopljen prijemni ugovor. Sjeća se da su tijekom 2009. prevezli nafte i naftnih derivata za 1.600.000,00 kn, a 2010. godine za 2.100.000,00 kn i kako su za tuženika imali punom posla nisu vozili za nikog drugog jer su bili vezani ugovorom, a smatra da nisu ni mogli voziti ni za kog drugog jer su morali u roku od 48 sati od naloga tuženika obaviti prijevoz, pa ih je bilo strah da kamion ne stigne natrag s nekog drugog eventualnog prijevoza. Sjeća se da je zadnja narudžba tuženika je bila u siječnju 2011. Sjeća se da su odbili gospodina Antunović, gospodina Ivicu Kušić iz Capitol d.o.o. jer nisu znali da li će ih tuženik angažirati. Poznato joj je da je tužitelj imao Tifonovu karticu jer su na njihovim postajama točili gorivo do 2012. i nakon prestanka suradnje zato što su prevozili za druge žito, šoder, kamen i slično. Pojašnjava da je tužitelj imao 3 priključna vozila i 2 cisterne, a za treću nije sigurna da li je bila u najmu i imali su još 3 svoja priključna vozila za rasute terete i svako vozilo prema registraciji je imalo svoju Tifonovu karticu.

Iz saslušanja svjedoka Stjepana Kucelj utvrđeno je da je on zaposlen kod tužitelja kao vozač i kao odgovorna osoba tako da je 2005. i 2006. dogovorio posao s tuženikom za kojeg je tužitelj vozio cca 3 godine bez ugovora, a onda je u 09. mjesecu 2008. sklopljen ugovor s tuženikom po kojem su vozili slijedeće 3 godine. Navodi kako je tužitelj 2008. imao 3 priključna vozila, jednu cisternu i dva kiperi za rasute terete. Sjeća se sastanka u lipnju 2010. na kojem su bili gospodin Anto Karlović, koji je također bio prijevoznik, predstavnici Tifona koji su najavili veći obim posla i on. Ističe kako je tužitelj u ljeto 2010. odradio veliki posao za tuženika, čak su kupili još jednu cisternu i 4 uzeli u najam. Slijedeći sastanak je bio početkom 2011. kada su predstavnici tuženika obavijestili tužitelja da dolazi zimska sezona i da će biti manje posla, ali nije se razgovaralo o raskidu ugovora, nego o tome da bi trebalo nabaviti još cisterni radi prijevoza benzina iz Mađarske. Napominje kako je on vozio kiperom samo kratke ture jer je po ugovoru morao biti spreman kad god tuženik nazove, iako je imao ponude od Antunović d.o.o. i iz jedne firme iz Bosne "Nada" d.o.o., ali je sve odbio. Pojašnjava kako za Antunović d.o.o. nije mogao voziti zato što cisterna kod istakanja goriva ima svoje brojilo, a kod Antunovića se gorivo istače slobodnim padom koje je kod tužitelja bilo plombirano radi tuženika. Navodi kako je radi ugovora s tuženikom imao dodatne

troškove kao npr. morao je ići svake godine na ADR i svaka dva mjeseca na kontrolu kočnica, iako bi morao imati sve te dozvole i da je vozio za Antunović d.o.o., jer se iste dozvole traže za svih kada se prevoze opasni derivati. Navodi kako je jedna cisterna prodana negdje 2012. a druga u kolovozu 2014. Navodi kako je imao Tifonove kartice za točenje goriva prema registracijskim oznakama vozila i to 3 kartice za 3 cisterne, a i njegova majka je imala jednu za osobni automobil, a kartice su dobili nakon sklapanja Ugovora.

Svjedoku se predočava iskaz koji je dao u spisu ovog suda P- 835/2013 kada je izjavio da su im na sastanku 2011. rekli da ih više neće trebati od 31.01.2011. radi dogovora s Inom koja će za njih vršiti prijevoz te je izjavio kako se Ugovor nije spominjao već samo da ih ne trebaju, pojašnjava kako im je na tom sastanku krajem 2010. a početkom 2011. godine rečeno da za njih više neće biti posla od 31.01.2011. sukladno Ugovoru, na način kako je bilo do tada već će ih zvati po potrebi u ljetnom periodu.

Iz saslušanja svjedoka Ante Karlović utvrđeno je da je on vlasnik obrta Autoprijevoznik Karlović i zajedno s gospodinom Kucelj, koji je zaposlenik Agro prijevoza, imao je ugovor s Tifonom za prijevoz goriva i uredno su vozili za tuženika koji je bio zadovoljan obavljenim uslugama. Navodi kako im je negdje pred kraj 2010. rečeno da će se smanjiti obim posla u slijedećoj godini, ali da oni ne bi raskinuli ugovor već će ih zvati po potrebi, ali obim posla se stvarno smanjio i više nikada nisu vozili za tuženika. Pojašnjava kako su obojica prema ugovoru s Tifonom imali plombiran izlaz iz cisterne i namješten na slobodni pada tako da nisu ni mogli voziti za nekog drugog. Koliko mu je poznato tužitelj je ponekad prijevoz obavljao s kiperom, a s cisternom nije nikada. Napominje kako su s tuženikom kontaktirali i nakon siječnja 2011. i da je uvijek odgovor bio da će ih zvati ukoliko bude potrebno. Pojašnjava da je on mogao ukloniti plombu ali bi tada prekršio ugovor s Tifonom, jer bi pri svakom utovaru oni to mogli vidjeti. Navodi kako su obojica prema ugovoru morali kamione prilagoditi prijevozu opasnog tereta po ADR-u, morali su imati sistem za mjerenje i uglavnom nisu mogli voziti malo gorivo, a malo nešto drugo u tim istim cisternama, a i morali su u roku od 48 sati od poziva predstavnika tuženika utovariti i isporučiti robu krajnjem kupcu. Pojašnjava kako su prosječno mjesečno za tuženika, do siječnja 2011. vozili 20 puta mjesečno po kamionu, a on je imao 2 kamiona, tužitelj 2 i imali su angažiranih 15 prijevoznika po potrebi, iako tuženik Ugovorom nije jamčio količinu prijevoza, već je u ugovoru pisalo po potrebi. Ugovorom s tuženikom nije bila ugovorena neka naknada štete ukoliko oni ne bi obavili prijevoz u roku od 48 sati ili ukoliko bi maknuli plombu, mogli otkazati Ugovor, mada se nikada nije dogodilo da nisu izvršili u roku od 48. Napominje kako se tuženiku nisu nikada obratili radi naknade štete niti su imali prigovora jer su se nadali da će ih tuženik ponovno zvati.

Iz saslušanja svjedoka Ante Tikvić utvrđeno je da je on radio kao komercijalist kod Antunovića d.o.o. koji se bavio uvozom nafte od Optima Grupe iz Bosanskog Broda tako da im je na dnevnoj bazi trebalo prijevoznika pa je on nekoliko puta zvao tužitelja kada mu je trebao prijevoz, ali on bi on svaki put odgovorio da ne može voziti jer ima Ugovor s tuženikom, tako da tužitelj nikada nije vozio za Antunović d.o.o., a prijevoz se trebalo vršiti od rafinerije u Bosanskom Brodu do Zagreba i taj prijevoz traje prosječno 14 sati od trenutka odlaska iz Zagreba do povratka u Zagreb.

Iz saslušanja svjedoka Ivice Kušić utvrđeno je da je on vlasnik firme Kapitel d.o.o. koja je s tužiteljem surađivala dugi niz godina i to na način da je tužitelj za njega obavljao usluge prijevoza po raznim gradilištima. Pojašnjava kako nisu imali neki posebni ugovor nego su samo ugovorili jedinične cijene za određene relacije, koje su bile povoljnije jer bi, kada god je bilo moguće uzeli tužitelja za prijevoz. Jedno vrijeme su imali problema, kada je trebalo voziti po Dalmaciji, jer tužitelj nije mogao odraditi niti jedan prijevoz budući su imali ugovor ili dogovor s tvrtkom Tifon d.o.o. da njima uvijek moraju biti na raspolaganju, ali

detalje o njihovom međusobnom odnosu ne zna. Poznato mu je da je tužitelj imao promet oko 500.000,00 kn do 600.000,00 kn godišnje od prijevoza kojeg je obavljao za njegovu firmu.

Iskaze saslušanih svjedoka Tihomira Fajdetić, Brune Vrdoljak i Ante Karlović, kao i odgovorne osobe tužitelja Vere Kucelj ovaj sud prihvća u cijelosti jer su isti većim dijelom u međusobnom suglasju.

Dakle, iz njihovih iskaza proizlazi se poslovna suradnja između stranaka odvijala nesmetano i na obostrano zadovoljstvo do kraja siječnja 2011. te da je tuženik tužitelja upoznao sa promjenom poslovne politike odnosno da će ubuduće gorivo nabavljati od drugog dobavljača, a koji će vršiti i uslugu prijevoza goriva do benzinskih postaja, pa će zbog nove poslovne politike biti manje posla za tužitelja, a tužitelj je na to pristao i dogovorno su odlučili ugovor ostaviti na snazi. Nije sporno da od veljače 2011. do raskida ugovora tuženik nije zatražio od tužitelja vršenje usluge prijevoza.

Iskaze svjedoka Ante Tikvić i Ivice Kušić sud nije posebno cijenio jer oni nemaju neposrednih saznanja o poslovnom odnosu tužitelja i tuženika, odnosno samo im je poznato da je tužitelj obavljao uslugu prijevoza za tuženika, a dio iskaza o tome kako tužitelj nije mogao i za njih obavljati usluge prijevoza nisu dokumentirali narudžbenicama, ugovorima ili bilo kojim pisanim tragom o tome iz kojeg razloga je tužitelj odbio za njih obaviti prijevoz, a niti su naveli koje je to točno prijevoze odbio obaviti tužitelj.

Radi utvrđenja sporne činjenice i to utvrđivanja materijalnih troškova na vozilima koja su bila u vlasništvu tužitelja, a uzimajući u obzir čl. 2. Ugovora o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu u utuženom razdoblju od 31. siječnja 2011. do 06. listopada 2012. i na okolnost evidencije rada vozila, podataka o potrošenom gorivu, o broju prijeđenih kilometara za sva tri vozila sukladno potrošnji vozila time i to sagledati komparativno razdoblje od 01.02.2011. do 06.09.2012. s količinom potrošenog goriva u 2010.

Iz nalaza vještaka Nevena Ereš dipl. ing. prema potvrdama o stanju brojača kilometara utvrđenom prilikom redovnog tehničkog pregleda i crnobijelih preslika prometnih dozvola razvidno je da je tužitelj na raspolaganju tri vučna vozila ili tegljača:

- MAN 18.463 FLS, registarske oznake ZG 1666-DM
- SCANIA R 124 LA 4x2 NA 470, registarske oznake ZG 7441-AK
- VOLVO FH16 520 6x2, registarske oznake ZG 9233-EC

dvije cisterne poluprikolice:

- SCHWARZMULLER TS 3/E, registarske oznake ZG 5195-E
- SCWINGENSCHLOGEL FST K 40 VK, ZG 8853-EE

i tri otvorene poluprikolice:

- LUECK SKZ 35/3, registarske oznake ZG 2255-EA
- SCHWARTZMULLER HKS 3/E-S3, registarske oznake ZG 7181-DM

Obzirom na nepotpune račune koje je u spis dostavio tužitelj (list 292-321 spisa) moguće je samo približno procijeniti prosječni minimalni fiksni godišnji materijalni troškovi za 3 vučna i 2 priključna vozila cisterne poluprikolice pa tako proizlazi da je prosječni minimalni fiksni godišnji materijalni troškovi, a obzirom na članak 2. Ugovora o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu od 06.09.2008. za 3 vučna vozila približno oko 77.220,00 kn, a za 2 priključna vozila cisterne poluprikolice približno 34.220,00 kn. Ukupna količina izdanog goriva u posljednjih 9 mjeseci u 2010. iznosila je 45.902,52 litara, a što je prosječno oko 5.100,28 litara na mjesec i sa kojom količinom goriva su sva tri vučna vozila u prosjeku prelazila zajedno na mjesečnoj razini oko 17.000 km, dok je ukupna količina izdanog goriva u posljednjih 11 mjeseci u 2011. i za 7,5 mjeseci u 2012. iznosila 70.428,19 litara, a što je prosječno oko 3.806,93 litara na mjesec i sa kojom količinom goriva su sva tri vučna vozila u prosjeku prelazila zajedno na mjesečnoj razini oko 12.690 km, što znači da je tužitelj u periodu kada nije obavljao usluge prijevoza za tuženika imao manju prosječnu potrošnju goriva za oko 25,4%. Ako su mjerni uređaji na predmetnim cisternama poluprikolicama

tužitelja bili zaštićeni na način kako to u svojim iskazima navode svjedoci Stjepan Kucelj i Anto Karlović, tada tužitelj sa predmetnim cisternama poluprikolicama u tehničkom smislu nije mogao obavljati prijevoz goriva za druge pravne ili fizičke osobe, a vučna vozila tužitelja su sama po sebi u tehničkom smislu samostalna na način da su konstruirana da vuku bilo koju vrstu poluprikolice pa je stoga tužitelj osim sa svojim otvorenim poluprikolicama i cisternama poluprikolicama mogao u bilo koje vrijeme obavljati usluge prijevoza za bilo kojim drugim vrstama poluprikolica koje nisu bile u njegovom vlasništvu. Prosječni minimalni fiksni godišnji materijalni troškovi obzirom na članak 2. Ugovora o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu između predmetnih stranaka od 06.09.2008. godine za 3 vučna vozila iznose približno oko 77.220,00 kn, a za 2 priključna vozila cisterne poluprikolice iznose približno oko 34.220,00 kn.

Iz mišljenja vještaka utvrđeno je da je ukupna količina izdanog goriva u posljednjih 9 mjeseci u 2010. iznosila 45.902,52 litara, a što je prosječno oko 5.100,28 litara na mjesec, a kojom količinom goriva su sva tri vučna vozila u prosjeku prelazila zajedno na mjesečnoj razini oko 17.000 km dok je ukupna količina izdanog goriva u posljednjih 11 mjeseci u 2011. godini i za 7,5 mjeseci u 2012. bila 70.428,19 litara, a što je prosječno oko 3.806,93 litara na mjesec, a kojom količinom goriva su sva tri vučna vozila u prosjeku prelazila zajedno na mjesečnoj razini oko 12.690 km, što znači da je tužitelj u periodu kada nije obavljao usluge prijevoza za tuženika imao manju prosječnu potrošnju goriva za oko 25,4%.

Ako su mjerni uređaji na predmetnim cisternama poluprikolicama tužitelja bili zaštićeni na način kako to u svojim iskazima navode svjedoci Stjepan Kucelj i Anto Karlović, tada tužitelj sa predmetnim cisternama poluprikolicama u tehničkom smislu nije mogao obavljati prijevoz goriva za druge pravne ili fizičke osobe.

Vučna vozila tužitelja su sama po sebi u tehničkom smislu samostalna na način da su konstruirana da vuku bilo koju vrstu poluprikolice pa je stoga tužitelj osim sa svojim otvorenim poluprikolicama i cisternama poluprikolicama mogao u bilo koje vrijeme obavljati usluge prijevoza za bilo kojim drugim vrstama poluprikolica koje nisu bile u njegovom vlasništvu.

Stranke nisu imale prigovora na nalaz i mišljenje pa ga i sud ocjenjuje objektivnim, nepristranim, logičnim i u skladu s pravilima struke i u cijelosti ga prihvata.

Iz nalaza i mišljenja Omazić d.o.o. utvrđeno je kako ugovorom među strankama nisu ugovorene mjesečne količine prijevoza niti je bila ugovorena minimalna mjesečna realizacija prijevoza, nego su samo bili utanačeni uvjeti pod kojima će tužitelj pružati usluge prijevoza tuženiku. Nadalje, ugovorom je dogovoreno da će tužitelj izdavati račun za obavljenу uslugu dva puta mjesečno i to 01. u tekućem mjesecu za prijevoze obavljene od 16. do posljednjeg dana u prethodnom mjesecu i 16. u tekućem mjesecu za prijevoze obavljene od 01. do zaključno 15. u tekućem mjesecu.

Tuženik je dopisom od 06. rujna 2012. obavijestio tužitelja o raskidu ugovora o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu zaključenim dana 06.09.2008

Prema analitičkoj knjigovodstvenoj kartici tužitelja konto 120 Potraživanje od kupca Tifon d.o.o. (tuženik) za razdoblje 01.01.2010. do 31.12.2010. te fotokopiji pojedinačnih ispostavljenih računa u navedenom razdoblju, proizlazi da je tužitelj po ugovoru o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu zaključenim 06.09.2008. u razdoblju od 01.01.2010. do 31.12.2010. ispostavio tuženiku 25 računa.

Prema podacima iz tablice 1. proizlazi da je tužitelj ostvario neto promet s tuženikom po Ugovoru o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu od 06.09.2008., u razdoblju od 01.01.2011. do 31.12.2010. u ukupnom iznosu od 1.660.776,45 kn, odnosno za 12 mjeseci poslovanja prosječno mjesečno ostvareni neto promet iznosi 138.398,04 kn.

Tužitelj je kao društvo za prijevoznicke usluge na temelju podataka iz financijskih izvješća za razdoblje 01.01.2010. do 31.12.2010., ostvarilo godišnji prihod u ukupnom iznosu od

3.003.982 kn te ukupne godišnje rashode u iznosu ukupno 2.968.360 kn, odnosno kada se od ukupnih primitaka odbiju ukupni izdaci, tužitelj je ostvario dobit prije oporezivanja u iznosu od 35.622,00 kn.

Prema podacima iz tablice 1. proizlazi da je tužitelj ostvario neto promet s tuženikom po Ugovoru o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu od 06.09.2008., u razdoblju od 01.01.2011. do 31.12.2010. u ukupnom iznosu od 1.660.776,45 kn, odnosno za 12 mjeseci poslovanja prosječno mjesečno ostvareni neto promet iznosi 138.398,04 kn.

Predmet tužbenog zahtjeva nije isplata izmakle dobiti od cjelokupnog poslovanja tužitelja, već njegov zahtjev da mu tuženik isplati neostvarenu dobit od točno određenog posla, odnosno zbog raskida Ugovora o poslovnoj suradnji, zbog navedenog, visina takve dobiti utvrđuje se kao razlika između prihoda koje bi tužitelj tim konkretnim poslom ostvario umanjeno za rashode koje bi zbog tog istog posla nastali tužitelju.

Tužitelj nije dostavio kalkulaciju cijena za ugovorene usluge iz Ugovora o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu od 06.09.2008. s tuženikom, a niti je knjigovodstveno vodio evidenciju troškova po svakom pojedinom poslu, pa zbog navedenog kod utvrđenja udjela ukupnih troškova u ostvarenom prometu s tuženikom, vještak je koristio podatke o prosječnom udjelu troškova u ukupnom prihodu prema ostvarenim rezultatima poslovanja u razdoblju 01.01.2010. do 31.12.2010. koji iznosi 98,81 % i navedeni postotak je primijenio kod utvrđenja izmakle dobiti tužitelja za razdoblje od 01.02.2011. do 06.09.2012.

Temeljem podataka prikazanim u tablici 2., udio ukupnih troškova u ukupnim prihodima ostvarenim u obavljanju prijevoznih usluga iznosi 98,81 %.

Tužitelj u razdoblju od 01.02.2011. do 06.09.2012. što predstavlja 19 mjeseci, kada kao društvo za prijevoznike usluge nije obavljao ugovorene poslove, pa zbog navedenog nije niti mogao ostvariti prosječni mjesečni neto promet od 138.398,04 kn, odnosno ukupno za 19 mjeseci iznos od 2.629.562,76 kn.

Kada se od ukupnog neostvarenog neto prometa od 2.629.562,76 kn odbiju troškovi sadržani u prometu u iznosu od 2.598.270,96 kn, dobiva se izmakla dobit tužitelja u iznosu od 31.291,80 kn, za vrijeme kada nije obavljao ugovorene prijevoznike usluge po Ugovoru o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu zaključenim sa tuženikom.

Iz mišljenja vještaka utvrđeno je da bi visina izgubljene dobiti tužitelja u razdoblju od 01.02.2011. do 06.09.2012. koju je tužitelj mogao ostvariti prema redovitom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima temeljem Ugovora o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu od 06. 09.2008. a čije je ostvarenje spriječeno raskidom ugovora, iznosi ukupno 31.291,80 kn, i navedeni iznos predstavlja iznos izmakle dobiti tužitelja za vrijeme kada nije mogao obavljati prijevoznike usluge po Ugovoru o poslovnoj suradnji.

Stranke nisu imale prigovora na nalaz i mišljenje pa ga i sud ocjenjuje objektivnim, nepristranim, logičnim i u skladu s pravilima struke i u cijelosti ga prihvaća.

Tužitelj je podneskom od 20.7.2020. snizio tužbeni zahtjev sukladno nalazu i mišljenju vještaka i uredio tužbeni zahtjev na način da potražuje 31.291,80 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 6.10.2012. do isplate umjesto utuženih 1.200.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 6.10.2012. do isplate.

Pretpostavke odgovornosti za štetu propisane su člankom 1045. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, dalje ZOO).

Pretpostavke izvanugovorne odgovornosti za štetu su osim subjekata obveznog odnosa (štetnik i oštećenik), štetna radnja štetnika, šteta, uzročna veza i protupravnost.

U konkretnom slučaju radi se o naknadi štete s osnove izgubljene dobiti (izmakle koristi), a pri ocjeni visine izmakle koristi uzima se u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovitom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima, čije ostvarenje je spriječeno štetnikovom radnjom ili propuštanjem, sukladno odredbi 1089. ZOO-a.

Dakle, pretpostavka za priznavanje prava na naknadu štete s osnove izmakle koristi je postojanje namjere stjecanja koristi koja se zbog štetnikovog postupka izjalovila, te postojanje objektivne vjerojatnosti da bi oštećenik zaista stekao dobitak da nije bio u tome spriječen.

Tužitelj u tužbi govori o raskidu ugovora o obavljanju prijevoza naftnih derivata u cestovnom prometu od 06.09.2008. s tuženikom, a sklopljenim na neodređeno vrijeme koji u čl. 19. izrijekom navodi kako svaka stranka ima pravo otkazati ugovor uz otkazni rok od 30 dana što je tuženik i učinio.

Tužitelj tijekom postupka, prema utvrđenju ovog suda, nije obrazložio niti dokazao radnje tuženika koje je navodno tuženik poduzeo a kojima je tuženik počinio tužitelju štetu, a isto tako tužitelj tijekom postupka nije dokazao tuženikovu namjeru stjecanja koristi.

Iz dokaza dostavljenih u spis, kao i iz iskaza saslušanih svjedoka, koje je sud ocijenio i prihvatio kao objektivne, proizlazi kako nije niti postojala objektivna vjerojatnost da bi tužitelj zaista stekao dobitak u spornom razdoblju u utuženom iznosu jer je i prije raskida ugovora tužitelj ovisio o volji i potrebi tuženika da upravo njega angažira za obavljanje prijevoza, a prema mišljenju ovog suda tužitelj je mogao obavljati usluge prijevoza i za druge, što je povremeno i činio pa sud zaključuje da tužitelju nije mogla nastati šteta s osnova izmakle dobiti.

Isto tako ocjenom provedenim dokaza, sud je utvrdio da ne postoji štetna radnja tuženika obzirom da se raskid ugovora temeljem čl. 19. ne može smatrati štetnom radnjom tuženika jer on kao naručitelj posla svojom slobodnom voljom ima pravo ugovor otkazati uz otkazni rok od 30 dana.

Sud smatra kako iz članka 1. predmetnog Ugovora, kojom je ugovoreno da će tužitelj za tuženika obavljati poslove prijevoza naftnih derivata prema potrebi tuženika, odnosno, sukladno primijenjenoj formulaciji iz članka 1. predmetnog Ugovora "po nalogu" tuženika jasno definiran način vršenja usluga prijevoza za potrebe tuženika, jer je pružanje usluge vezano uz nalog, uz 'ugovoreni odgodni uvjet, rok od 48 sati, dakle ugovorna obveza je bila vezana isključivo uz poslovnu potrebu ali i uz volju tuženika da upravo tužitelju izda nalog za postupanje sukladno zaključenom ugovoru. Pri tome se ne smije zanemariti činjenica da za tužitelja, u slučaju nemogućnosti ispunjenja ugovorne obveze, zaključen ugovor ne predviđa nikakvu sankciju, kao i činjenicu da je tuženik i u vrijeme zaključenja ugovora imao na raspolaganju i vlastita prijevozna sredstva za prijevoz nafte i naftnih derivata. Upravo zato ugovorne stranke nisu ugovorile niti količinu, niti dinamiku ugovorenih usluga prijevoza, nego su jasno izrazile svoju namjeru i volju prilikom zaključenja ugovora formulacijom „po nalogu naručitelja“ (članak 1. stavak 2. Ugovora).

Dakle, kako se nisu ostvarile pretpostavke iz 1045. st. 1. ZOO, odnosno tuženik je tijekom postupka dokazao da je eventualna šteta tužitelju nastala bez njegove krivnje, slijedom čega je nije dužan nadoknaditi.

Isto tako tužitelj tijekom postupka nije dokazao da je sukladno čl. 1089. st. 3. ZOO-a nekom tuženikovom štetnom radnjom spriječen u ostvarenju dobiti koja se mogla očekivati prema redovnom tijeku stvari, jer je tuženik i prije raskida ugovora zbog smanjenog obima posla i vlastitih prijevoznih sredstava smanjio narudžbe za prijevoz tužitelju, pa je slijedom svega iznietog odlučeno kao u toč. I izreke presude.

Prema članku 154. ZPP-a stranka koja izgubi parnicu dužna je protivnoj strani nadoknaditi parnični trošak a prema članku 155. ZPP-a sud, prilikom odmjeravanja troškova, u obzir uzima samo one radnje koje su bile potrebne za vođenje postupka.

Visina naknade troškova za rad odvjetnika utvrđena je temeljem Tbr. 7., 8., 9., 48. i 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 148/09 i 142/12, u daljnjem tekstu Tarifa), porez na dodanu vrijednost obračunat je prema Tbr. 42. Tarife i Zakonu o porezu na dodanu vrijednost (Narodne novine broj 47/95, 106/96, 164/98, 105/99, 54/00, 73/00, 127/00, 48/04, 82/04, 90/05, 76/07, 94/09, 12/12) a pristojbe prema

odredbama Zakona o sudskim pristojbama i Tarifi sudskih pristojbi (Narodne novine broj 74/95., 57/96., 137/02., 125/11., 112/12., 157/13).

Primjenom Tarife vrijednost jedne radnje, obračunate u punom obujmu i imajući u vidu visinu predmeta spora navedenu u tužbi iznosi 40.000,00 kn (VPS 4.000.000,00 kn), uvećano za pripadajući PDV, a nakon preinake i povećanja tužbenog zahtjeva 47.340,00 kn (VPS 4.734.705,81 kn), uvećano za PDV.

Temeljem članka 164. ZPP-a tuženiku su priznati troškovi sastava odgovora na tužbu u iznosu 12.000,00 kn (Tbr. 8.1), sastav podneska od 6.11.2014., 25.7.2017., u iznosu od po 12.000,00 kn prema (Tbr. 8.3), zastupanja na ročištu 24.4.2014., 30.10.2014., 26.3.2015., 17.10.2019. u iznosu od po 12.000,00 kn (Tbr. 9.1) zastupanja na ročištu 30.9.2020., 30.11.2020 i 5.2.2021. u iznosu od po 1.000,00 kn (Tbr. 9.1), dakle ukupno 87.000,00 kn uvećano za PDV (25%) u iznosu od 21.750,00 kn što sveukupno iznosi 108.750,00 kn, uvećano za pristojbu na odgovor na tužbu u iznosu od 5.000,00 kn, sveukupno trošak tuženika iznosi 113.750,00 kn.

Tuženiku nije priznat trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 5.000,00 kn budući trošak pristojbe na presudu snosi tužitelj, slijedom iznijetog odlučeno je kao u točki II. izreke.

Zagreb, 4. ožujka 2021.

SUDAC:

Maja Jurovicki

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpravka presude, odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu, i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA

- tužitelju po punomoćniku uz nalog za uplatu sudske pristojbe na presudu
- tuženiku po punomoćniku
- kal 30 dana

Broj zapisa: **eb2f8-28c8f**

Kontrolni broj: **0d532-f2dbd-66fb6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MAJA JUROVICKI, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.